

De nacht dat mijn leven een andere wending kreeg

Heb je weer jeuk in de maag ? Ik hoor het haar nu nog roepen, op die momenten van een klein hongertje.

Wij leefden vroeger op de boerderij. Mijn vader was pachter en we leefden van de resten van het veld. Meestal was dat net voldoende, sommige jaren was het rampzalig. Op zulke momenten gingen mijn broer en ik op pad, op zoek naar beter. Achter de keuken van het neerhof vonden we vaak wat lekkers. De meid van de keuken had een oogje op mijn oudere broer Calvijn.

Die avond had de keukenmeid ons de resten van de snert toegeschoven. Lekker stukjes spek met een groene smurrie er omheen. Heerlijk was dat. Iets wat thuis nooit op tafel kwam. Maar de huisknecht had onraad geroken. Als dieven vluchten we de donkere nacht in met de huisknecht achter ons aan. Hij zwaaide de gaffel door de lucht, die glipte uit zijn hand en belandde in de rug van Calvijn. De tanden doorboorden Calvijns longen. Hij viel neer, hapte nog een paar keer naar lucht, en bleef stil liggen. Het voelt nu, meer dan dertig jaar later, nog steeds onwezenlijk aan. Het was een dom ongeluk, de huisknecht had nooit de bedoeling te doden. Het was het noodlot. De huisknecht is de tragedie nooit te boven gekomen en pleegde enkele jaren later zelfmoord. Hij kwam niet in het reine met zichzelf.

Hij was niet de enige die het drama niet te boven kwam. Mijn moeder had al haar hoop bij Calvijn gelegd. Hij was haar engel en die was nu niet meer. Het leven had geen zin meer. Ze dronk zich lazarus om te vergeten, dag na dag. Ze was murw, niets kon haar nog raken. Ze keek door ons heen, en wij ploeterden in stilte verder.

Die jaren maakten mij vastberaden. Ik zou het anders aanpakken. Geen geploeter op de grens van armoede. Ik leerde schrijven en rekenen en trok naar de stad.

Albert De Weerd